

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.533 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Liberiaanse nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnen gekomen op 6 maart 1995. Verzoekster was niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Op 8 maart 1995 verklaart verzoekster zich vluchteling.

Op 14 maart 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 1 oktober 1996 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. Verzoekster wordt opgesloten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op terugleiding naar de grens. Dit bevel wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 oktober 1996.

Op 8 oktober 1996 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

Op 29 oktober 1996 wordt verzoekster terug in vrijheid gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten, daar repatriëring naar Liberia in deze periode niet mogelijk was.

Op 10 oktober 1997 veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verzoekster tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van geweld of bedreigingen, door 2 of meer personen.

Op 8 juni 1998 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Op 9 juni 1998 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 8 juli 1998 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 januari 2000 dient verzoekster een aanvraag in tot machtiging tot verblijf ingevolge de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet).

Op 7 mei 2002 bevestigt het hof van beroep te Antwerpen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 10 oktober 1997.

Op 26 mei 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekster wordt uitgesloten van de toepassing van de Regularisatiewet. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 september 2004, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 september 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 24 september 2004 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 29 oktober 2004 stelt verzoekster bij de Raad van State een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring in van de beslissing tot uitsluiting van de toepassing van de Regularisatiewet van 26 mei 2003. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 157.327 van 4 april 2006.

Op 25 augustus 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 1 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 20 juni 2006 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 18 juli 2006 stelt verzoekster bij de Raad van State een beroep in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 9 oktober 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden(en):

Kandidaat ingeschreven bij de Regularisatiecommissie

Nummer Regularisatiecommissie: 21402000012803975

In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mede dat dit verzoek zonder voorwerp is geworden. Betrokkene is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake haar aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22/12/1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15/12/1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22/12/1999 van kracht is.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden onderzocht of verzoekster belang heeft bij het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996). Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Verzoekster ontkent niet dat zij een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december 1999 en dat dit verzoek door de minister van Binnenlandse Zaken werd afgewezen. Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat de tekst van artikel 16 van de Regularisatiewet duidelijk is en op het eerste gezicht geen beperking in de tijd stelt met betrekking tot het verbod om een latere regularisatieaanvraag in te dienen (RvS 14 maart 2007, nr. 168.914; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.179; RvS 12 april 2006, nr. 157.529 en RvS 23 januari 2003, nr. 154.039). Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog

Arbitragehof), naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Raad van State, in het arrest nr. 103/2003 van 22 juli 2003 overwogen dat:

“Het (...) juist (is) dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag, ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, werd verworpen, nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Die onmogelijkheid is (...) het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf (...) (wordt) gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet (...) (zijn) bepaald.

De in artikel 16 besloten maatregel is van die aard dat hij een einde kan maken aan een voortdurende indiening van nieuwe verblijfsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid. (...) Die bepaling kan (...) evenmin als onevenredig worden beschouwd. Enerzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt. (...)”

Uit het voorgaande volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing van 6 februari 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, verwerende partij niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve aan verzoekster geen nut opleveren.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) nr. 103/2003 van 22 juli 2003 blijkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de Regularisatiewet het determinerende criterium is of de betrokkene al dan niet een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de Regularisatiewet. In bevestigend geval betekent dit dat artikel 16 van de Regularisatiewet wordt toegepast en dit zonder onderscheid van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat gezien de in de wet van 22 december 1999 opgenomen verbodsbepaling, waarvan de gemachtigde van de minister niet mag afwijken, verzoekster geen belang heeft bij het beroep en dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Verzoekster voert in het verzoekschrift nogmaals aan dat de situatie in haar land van herkomst allerminst veilig is. Bovendien stelt verzoekster dat Liberia nog steeds voorkomt op de lijst van niet-repatrieerbare landen van het IOM. Verder verwijst zij naar het mensenrechtenrapport van Amnesty International. Zij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State waar gepreciseerd wordt dat verwerende partij, door de aanvraag om een verblijfsvergunning zonder voorwerp te verklaren, een automatische toepassing maakte van artikel 16 Regularisatiewet niettegenstaande de omstandige argumentatie van verzoekster in haar aanvullende regularisatieaanvraag om in haar geval deze bepaling niet toe te passen. Verzoekster meent dat verwerende partij bijgevolg de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet is nagekomen, noch heeft verwerende partij in dit bijzondere geval de verenigbaarheid onderzocht van artikel 16 Regularisatiewet met de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna : EVRM) (RvS 18 december 2003, nr. 126.559). Verzoekster werpt de schending van artikel 3 van het EVRM op.

Opgemerkt wordt dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten waarom haar eventuele verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoekster laat dus na te preciseren op welke wijze de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende bestraffing. De uiteenzetting van verzoekster doet geen afbreuk aan de conclusie dat het beroep niet ontvankelijk is.

3. Gelet op de onontvankelijkheid van de hoofdvordering is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.